

Μιχάλης Ρίζος*

Πριν τις ευρωεκλογές, στις πολύ λίγες περιπτώσεις που κλήθηκε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα ΜΜΕ για να παρουσιάσει τις θέσεις της, η ερώτηση με την οποία ξεκινούσαν οι δημοσιογράφοι ήταν:

“μα καλά αφού διαφωνείτε με την Ε.Ε. και θέλετε να βγούμε από αυτή, γιατί συμμετέχετε στις εκλογές για το Ευρωκοινοβούλιο;”

Αυτή η «λογική» σε πρώτη ανάγνωση ερώτηση, έκρυβε κάτι πολύ επικίνδυνο. Την υποβολή στους ακροατές και ευρύτερα στο λαό της θέσης πως **δικαίωμα συμμετοχής έχουν μόνο οι συμφωνούντες με το πλαίσιο, τους θεσμούς, την κανονικότητα, το σύστημα**. Ότι το γενικό εκλογικό δικαίωμα δεν έχει καμιά αξία χρήσης για τη φτωχολογιά και τους “κάτω”, παρά μόνο όταν πρόκειται (και μόνο γι αυτό!) να διαλέξουν διαχειριστή, κυβερνήτη, βουλευτή ή δήμαρχο της κυρίαρχης πολιτικής.

Βαδίζοντας προς τις **βουλευτικές εκλογές της 7ης Ιούλη**, μέσα σε ένα εντελώς άνευρο, μονότονο και εν πολλοίς **βαρετό κλίμα**, η τάση αυτή επανέρχεται και από τα πάνω (από ολόκληρο το σχεδιασμό της προεκλογικής εκστρατείας από τα αστικά κόμματα) αλλά ως ένα βαθμό καυθόρμητα, από την ίδια τη διάθεση του κόσμου.

Η αντικαπιταλιστική, επαναστατική αριστερά, σε αυτές τις συνθήκες, είναι λοιπόν μόνο για τους αγώνες, το συνδικαλισμό και τα τοπικά κινήματα;

Υπάρχει ανάγκη ή μήπως είναι χωρίς νόημα να απευθύνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το (ανατρεπτικό) πρόγραμμά της μαζικά στο λαό, τους εργαζόμενους και τη νεολαία και να ζητήσει επιδοκιμασία, συμφωνία, στράτευση και ψήφο; Ή πρέπει απλά να έχει μια τυπική συμμετοχή, “για τη φανέλα”, να αυτό-αποκλειστεί, αυτολογοκριθεί επειδή – όπως θα έλεγε υποκριτικά και ένας δημοσιογράφος

«δεν έχει τόσο σημασία αφού εσείς είστε με τον εξωκοινοβουλευτικό αγώνα, ενώ εξάλλου το αποτέλεσμα είναι δεδομένο».

Θεωρούμε ότι ειδικά σήμερα και μπροστά στις 7 Ιούλη υπάρχουν 10 ισχυροί λόγοι να υπάρξει εκλογική πολιτική παρέμβαση και να ζητηθεί μαχητική ψήφος υπέρ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από τον κόσμο της εργασίας και τη νεολαία.

1) Για να δοθεί ένα **ισχυρό χτύπημα στο ΣΥΡΙΖΑ από τα αριστερά**. Στις ευρωεκλογές, αυτό δεν έγινε εφικτό, γιατί εκτός των άλλων, κόσμος της λαϊκής, αριστερής βάσης είτε απείχε είτε έδωσε με εντελώς κρύα καρδιά μια τελευταία ευκαιρία – κραυγή αγωνίας – στο ΣΥΡΙΖΑ να κινηθεί στοιχειωδώς υπέρ των εργαζομένων. Και ο Τσίπρας όχι μόνο δεν (ξανα)πήρε το “μήνυμα” αλλά (ξανα)απάντησε περιφρονητικά στους ψηφοφόρους του με το πρόγραμμα των 12 σημείων:

“σας έχω για ζητιάνους. Το μόνο που σας τάζω είναι παιδικούς σταθμούς, πλήρεις φοροαπαλλαγές στο κεφάλαιο για να σας δώσει κανένας καπιταλιστής δουλειά, αυξήσεις 40 ευρώ (και με δόσεις) στον κατώτερο μισθό τα επόμενα 4 χρόνια και προσλήψεις χαμηλόμισθων συμβασιούχων – ομήρων σε υγεία και

παιδεία”.

2) Για να δοθεί ένα ισχυρό χτύπημα-προειδοποίηση στη ΝΔ από τα αριστερά. Ότι πλέον απέναντι της δεν θα έχει τη σκιά μιας ψευτοαριστεράς του ΝΑΤΟ, της ΕΕ και των μνημονίων, αλλά μια αριστερά αντικαπιταλιστική, που ζητάει όλο το καρβέλι και όχι τα ψίχουλα. Που στέκεται απέναντι και στα ίσα στον κεντρικό προγραμματικό της λόγο και στον βαθύτερο αξιακό της πυρήνα. Ενάντια στον εθνικισμό, την ανάπτυξη των κερδών, την ιδιοκτησία του κεφαλαίου και των τραπεζών, την πολεμοκαπηλεία του ιμπεριαλισμού και της εγχώριας αστικής τάξης, την ΕΕ, τα ματωμένα πλεονάσματα, την αξιολόγηση στην εργασία.

3) Για να δοθεί ένα ισχυρό μήνυμα-προειδοποίηση στο κεφάλαιο και τους επίδοξους νεο - επενδυτές. Ότι συγκρούονται **δύο κόσμοι** και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα κάνει το παν για να **οξύνει** και όχι να αμβλύνει αυτή τη σύγκρουση. Ο κόσμος του πλούτου, των «επενδυτών» και του πολυεθνικού κεφαλαίου που έχει ξεσαλώσει και απαιτεί (και συνήθως παίρνει) τα πάντα, είτε με ΝΔ-ΚΙΝΑΛ είτε με ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, δεν πρόκειται να καλοπεράσει μετά τις 8 Ιούλη: οι ωμές προγραμματικές εξαγγελίες για δουλειά την Κυριακή, 7ήμερη εργασία χωρίς όρια, φορολογική ασυλία («κίνητρα ανάπτυξης»), ελαστική και ανασφάλιστη εργασία, εργολαβίες και συμπράξεις για τα φιλέτα του δημοσίου, ιδιωτικοποιήσεις, παρατόμηση των δημόσιων δαπανών, εργοδοτική τρομοκρατία, θα βρουν απέναντί τους έναν οδοστρωτήρα κινηματικής και πολιτικής απάντησης από μια αριστερά που δε θα συμβιβάζεται με τα “συμφωνηθέντα”.

4) Για να δοθεί ένα ισχυρό μήνυμα-προειδοποίηση στους πολεμοκάπηλους του ΝΑΤΟ και τους κοινωνικούς σφαγείς της Ε.Ε. Ότι πλέον απέναντι τους δεν θα έχουν τον “προδότη” των αριστερών ιδεών ΣΥΡΙΖΑ, που κήρυξε την “ανένδοτη” ηττοπάθεια στο λαό, του δεν “μπορούμε γιατί μας βάζουν το πιστόλι στον κρόταφο”, το win-win του Βαρουφάκη. Αλλά μια ισχυρή αντικαπιταλιστική αριστερά και κίνημα που θα σηκώνει το γάντι. Για να ενισχυθεί η Αριστερά εκείνη που μπορεί να εμπνεύσει μια **εργατική λαϊκή αντεπίθεση** και να σχεδιάσει ξανά μια **πορεία ρήξης και αντικαπιταλιστικής ανατροπής**.

5) Για να εκφραστεί ένα ισχυρό Όχι στους εξοπλισμούς, για την υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στην πολεμική εκστρατεία του κεφαλαίου. Για τη διάλυση του αντιδραστικού άξονα Ελλάδα - Ισραήλ - Αιγύπτου - Κύπρου. **Οι λαοί δεν έχουν λόγο να πολεμήσουν, ούτε οι νέοι να σκοτωθούν σε ένα πόλεμο για τα «δικαιώματα» εξόρυξης υδρογονανθράκων στις ΑΟΖ της οικολογικής καταστροφής.**

6) Για να δοθεί ένα μήνυμα ελπίδας στον κόσμο της φτωχολογιάς, της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Ο κόσμος που δεν έχει να περιμένει τίποτα, μόνο χειροτέρευση της θέσης του, παρά τη δήθεν έξοδο από τα μνημόνια και τον «ματωμένο» δημοσιονομικό χώρο που δημιουργούν οι πολυτελείς θυσίες του. Οι άνθρωποι της δουλειάς και του αγώνα, οι νέοι που δεν συμβιβάζονται πρέπει να έρθουν στο προσκήνιο, να μιλήσουν, να ψηφίσουν και κυρίως να δράσουν ανατρεπτικά!

7) Για να υπάρχει μια όχι όποια κι όποια αντιπολίτευση (για τέτοια μιλούν πολλοί). Αλλά μια αντιπολίτευση με αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και τακτική. Που δεν θα διστάζει να προβάλλει τα αιτήματα για μόνιμη δουλειά, αυξήσεις μισθών, μείωση του χρόνου εργασίας, προστασία της λαϊκής κατοικίας. Αλλά και να εμψυχώνει την πάλη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, για τις εθνικοποιήσεις των τραπεζών και όλων των στρατηγικών μονάδων χωρίς αποζημίωση, την κατάργηση του Υπερταμείου, τη διαγραφή των χρεών των φτωχών λαϊκών στρωμάτων προς τράπεζες, κράτος (εφορία, ασφαλιστικά ταμεία), εταιρείες ρεύματος και νερού. Θα θέτει την ανάγκη για ανατροπή της ΚΑΠ και κατάργηση του «Μητρώου Αγροτών», πλήρη διαγραφή του δημόσιου χρέους, κατάργηση του μνημονιακού καθεστώτος μέχρι το 2060 και των 714 μνημονιακών εφαρμοστικών νόμων. Που θα μιλάει για τη λαϊκή απειθαρχία στην άθλια Επιτροπεία της ΕΕ και τη δικτατορία του Δημοσιονομικού Συμφώνου και του Ευρωπαϊκού

Εξαμήνου, την έξοδο από ΕΕ και ΝΑΤΟ.

Που δεν θα βάζει το κίνημα να στηρίζει κοινοβουλευτικές επερωτήσεις στη Βουλή όπως κάνει το ΚΚΕ, αλλά θα ανατρέπει νόμους, θα “βγάζει” τους βουλευτές στους δρόμους, στους θεσμούς του κινήματος και της ανατρεπτικής δράσης.

8) Για να δοθεί ένα **δίδυμο μήνυμα μαυρίσματος στο ΣΥΡΙΖΑ** και για τα μνημόνια που μας φόρτωσε, για την υποταγή, για τον διασυρμό της έννοιας της αριστεράς. Μήνυμα **καταδίκης στη ΝΔ** που θέλει να συνεχίσει την ίδια πολιτική με τη σημερινή κυβέρνηση, δίνοντας τα πάντα στο κεφάλαιο, στους εργοδότες και την ΕΕ. Δείχνοντας παράλληλα **κόκκινη κάρτα στους φασίστες**, τα τσιράκια του συστήματος και στον εθνικισμό!

9) Για να δοθεί ένα **ισχυρό μήνυμα στη ρεφορμιστική αριστερά**, που ευθύνεται κατά πολύ για το σημερινό συσχετισμό και την αποσυγκρότηση του μαζικού, εργατικού κινήματος. Μια αριστερά, όπως η **ΛΑΕ** και όχι μόνο, που συνεχίζει να ακολουθεί την ψευδεπίγραφη **ρητορική περί «εθνικής κυριαρχίας»**, αθλώνοντας τις επιθετικές επιδιώξεις (και) της ελληνικής αστικής τάξης, αναπαράγοντας τη θεωρία της διαρκώς «αμυνόμενης χώρας» και του «για όλα φταίνε οι ξένοι». Την πολιτική ουράς σε «Μακεδονομάχους» και «Τουρκοφάγους». Μια αριστερά που συνεχίζει να ονειρεύεται δίκαιη καπιταλιστική ανάπτυξη και μια δήθεν ουδέτερη «παραγωγική ανασυγκρότηση», αρνούμενη να θέσει πρόγραμμα άμεσης αντιμνημονιακής, αντικαπιταλιστικής ανατροπής επειδή – πάλι τα ίδια – “δεν μπορούμε και δεν είναι της ώρας”. Μια **αριστερά** – όπως το **ΚΚΕ** και όχι μόνο-**του ακολουθητισμού στη ΓΣΕΕ** και τον υποταγμένο συνδικαλισμό που δεν ανοίγει δρόμους ανεξάρτητου κέντρου αγώνα στη βάση των πρωτοβάθμιων σωματείων και συνελεύσεων. Μια αριστερά που ονειρεύεται ακόμα είτε τον **«καλό ΣΥΡΙΖΑ» του 2012** ή/και της πρώτης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ του 2015(ΛΑΕ) είτε το **«καλό ΚΚΕ» του μεσοπολέμου**. Ένα ΚΚΕ, που δεν λέει τίποτα κομμουνιστικό που να δικαιώνει τον τίτλο του: Περισεύουν τα απολίτικα καλέσματα για “κάνε τη διαφορά” και το “κόμμα δύναμη” αλλά όχι για το Νέο Σικάγο της εποχής μας, ως απάντηση στο 7ήμερο – 12ωρο, στο «ήλιο με ήλιο» του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και του οδοστρωτήρα Μητσοτάκη: 6 ώρες δουλειά (5X6=30), 8 ώρες ξεκούραση και τον υπόλοιπο χρόνο για μόρφωση, ερασιτεχνική αθλητική και πολιτιστική δραστηριότητα και ενασχόληση με τις δημόσιες υποθέσεις.

10) **Για την Αντικαπιταλιστική Αριστερά της επόμενης μέρας**. Πολλοί μιλούν για τα προβλήματα, αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις στην αντικαπιταλιστική αριστερά, «που δεν εμπνέει». Δίκαια ανησυχούν! Σαν Νέο Αριστερό Ρεύμα, όχι μόνο δεν κρύψαμε κάτω από το χαλί προβλήματα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αλλά αντίθετα αναπτύξαμε δημόσια αυτή τη συζήτηση, από προωθητικές θέσεις και όχι φυγής και απόσυρσης όπως άλλοι. Για να πάρει θέση ο μαχόμενος κόσμος με δημιουργικούς πολιτικούς όρους συντροφικού διαλόγου, χωρίς τους περιορισμούς μιας εσωτερικής οργανωτικής αντιπαραθέσης. Τίποτα δεν μπορεί να κουκουλωθεί, αλλά ούτε και να γίνει εμπόδιο (η δικαιολογία μη συμμετοχής) για την εξώστρεφη δράση.

Είναι φανερό πως έχουμε μπει σε μια **περίοδο ανακατατάξεων και ανασυγκρότησης στην ευρύτερη Αριστερά**, ειδικά μετά την παταγώδη αποτυχία των ρεφορμιστικών γραμμών (ΛΑΕ) και όσων υποστηρίζουν την πάση θυσία συνεργασία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς με αυτές. Το ΝΑΡ υποστηρίζει, με σταθερότητα, συνέπεια και με νέα ένταση στις νέες συνθήκες, την ανάγκη για **μια νέα προωθημένη, μετωπική και μαχόμενη συνάντηση του ευρύτερου δυναμικού της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε λογική ανατρεπτικού προγράμματος πάλης, πολιτικής ανεξαρτησίας από αστική πολιτική και ρεφορμιστικά ρεύματα, απέναντι στον αστικό διπολισμό ΝΔ – ΣΥΡΙΖΑ**, με κέντρο τη στροφή προς το μαζικό κίνημα.

Η ανατρεπτική και μετωπική αριστερά που έχει ανάγκη η εποχή μας πρέπει να τοποθετηθεί ευθέως και χωρίς περιστροφές για:

-Τον **ταξικό χαρακτήρα**, την απόλυτη προτεραιότητα των αναγκών-δικαιωμάτων της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νεολαίας. Όχι για «να βοηθήσουμε να έρθουν επενδύσεις, ανάπτυξη και στήριξη της κερδοφορίας των επιχειρήσεων για να πάρουν κάτι και οι εργαζόμενοι», αλλά για «να πάρουμε από τα κέρδη και το πλούτο που παράγουμε, για όλο το καρβέλι και όχι για ένα ξεροκόμματο, για να τα βάλουμε με την ιδιοκτησία και την εξουσία του κεφαλαίου»

-Την κάθετη αντιπαλότητα στο νέο αστικό δικομματισμό, ενάντια σε κάθε λογική **ένταξης του ΣΥΡΙΖΑ στην Αριστερά**, μέσω «ενιαίου» ή δημοκρατικού ή αντιφασιστικού μετώπου μαζί του.

- Την ανυποχώρητη αντίσταση στον εθνικισμό, ρατσισμό, φασισμό και τα επικίνδυνα επιθετικά σχέδια του ιμπεριαλισμού και του ελληνικού κεφαλαίου, την απεξάρτηση της Αριστεράς από την «εθνική ρητορική» από τη σκοπιά του διεθνισμού, της ειρήνης, της αλληλεγγύης και της ενιαίας μάχης των λαών απέναντι στις πολυεθνικές και τα κράτη τους, την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, τον εργασιακό μεσαίωνα, την προσφυγιά και τους πολέμους, την περιβαλλοντική καταστροφή του πλανήτη.

-Την Αριστερά με **επαναστατικό στόχο** και **κομμουνιστική έμπνευση** για μια άλλη κοινωνία.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κρίνεται, ορίζεται και θα ενισχυθεί βάζοντας μπροστά τη βασική προγραμματικής της επαγγελία, δηλαδή τη συμβολή της στον **αντικαπιταλιστικό πόλο** που έχει ανάγκη η εποχή μας. Δεν θα γίνει δωρητής σώματος στη ρεφορμιστική αριστερά και τα μπαγιάτικα σχέδια για παναριστερή αντιπολίτευση (και στη συνέχεια κυβέρνηση) αλλά 1989 ή 2012. Σε αυτή τη μάχη, οι αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, εντός και εκτός ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν μπορεί να είναι αμέτοχοι, αλλά ενεργοί πρωταγωνιστές.

Θεωρούμε πολύ σημαντικό πως ήδη πλήθος αγωνιστών από άλλα ρεύματα και αφετηρίες δίνουν την μάχη μαζί μας, μέσα ή δίπλα στα ψηφοδέλτια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με αυτή τη λογική.

**μέλος της Πολιτικής Επιτροπής του ΝΑΡ*